

música | «tres ciutats musicals»

Una imatge del concert d'aquest dilluns al Festival de Torroella de Montgrí. / FIDEL TORRENT

Música eterna

► Intèrprets: Orquestra

Filharmonica de Novosibirsk, dirigida per Thomas Sanderling. Renaud Capuçon (violí) i Gautier Capuçon (violoncel)

Repertori: Domènec González de la Rubia, Brahms i Txaikovski

Dia i lloc: Dilluns 18 d'agost, plaça de la Vila de Torroella

U EDUARDO RINCÓN na part de la crítica, del pensament sobre l'estètica musical que inaugurava el segle XX, va decidir un dia, a l'abric de la ciència d'un gran músic como Schönberg, que seguia el camí que havia culminat Wagner o que començaven ja a traçar grans compositors de finals del XIX com ara Mahler, que havia arribat el moment de la revolució. Mentre Schönberg, partint d'obres magistrals com ara *Nit transfigurada* o els *Gurrelieder*, arribava a l'edificació de la tècnica dodecafònica, una bona part dels seus deixebles intentaven edificar un camí revolucionari amb més o menys èxit. Però junt amb el treball pacient i conscient dels veritables compositors, tota una generació d'adllaters del pensament musical van creure

oportú començar la demolició d'allò que era *vell*, *obsolet*, tot allò que no es plegava al que era *nou*. D'aleshores (jo ho vaig viure ja als anys quaranta) són les frases lapidàries que catalogaven els grans del passat: «Beethoven tenia sentiments de mosso d'apotecari» (Ortega y Gasset), «Dmitri Xostakòvitx era un músic *pompier*» (els pobres bombers tenen un mal gust innat, segons els crítics d'aquells anys), o «quin bloc de marbre més bonic que va destrossar Miquel Àngel amb el *Moisés...*». Era la gran contribució que alguns músics i una bona part dels doctes en musicologia i en crítica d'art llançaven, creient que contribuïen a la revolució estètica que s'estava fent, en la música i en tot l'art de l'esdevenidor. Però no oblidem que encara avui existeixen «doctes indoctes» que segueixen defensant posicions d'aquest tipus. Felicitament, Stravinsky, un veritable revolucionari, seguiria defensant el talent de Txaikovski, i la frase famosa de Schönberg davant la crítica que li demanava un pobre aficionat va ser: «No sap quanta bona música es pot continuar fent en do major!»

Però Txaikovski seguirà sent el gran mestre que, oposant-se a l'ingenu i ja desaparegut nacionalisme dels *Cinc russos*, va saber escriure música veritablement russa, i segueix i seguirà viu a les cartelleres de concerts, i Brahms, a qui es va definir com a músic apergaminat, segueix viu, i Xostakòvitx comença a ser considerat el més gran dels simfonistes del segle XX.

Per això vull donar les gràcies a Thomas Sanderling, als magnífics intèrprets que són els germans Capuçon i a l'orquestra que ha dirigit aquests dies per haver fet una vegada més reviure Txaikovski i Brahms en tan magnífiques versions com les que hem escoltat en aquests dos últims concerts, en què la precisió, la passió i l'ànima russa (tot i la frase *demodé*) van brillar com rares vegades solen brillar, sense amaneraments, sense voler rebaixar els meravellosos excessos del compositor rus o la perfecta tècnica compositiva clàssica, però arravatada, de Brahms, un dels últims grans romàntics.

També es va executar, amb respecte i esforç, sobretot amb honestat, una simfonia de De la Rubia que prefereixo no comentar.